

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΘΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰώνιου γράσει διατίμ. 50-
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμηνη καὶ Τρίμηνη ἐναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐαυθῆστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Παράδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθῆναι, 25 Ἰανουαρίον 1941

Ἔτος 63ον.— Ἀριθ. 8

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ΙΟΗΝ ΒΥΣΗΛΗΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον]

Ἡ ἐπομένη ἦταν Κυριακῆ. Σάν
νὰ τὸ εἶχε ὀρίση κι' αὐτὸ ἡ τύχη
τὸ κήρυγμα στοὺς ἐπιβάτες τῆς τρί-
της ἐμιλλε νὰ τὸ κἀνῃ ὁ μαῦρος πά-
σταρας. Ἦρθε συνοδευμένος ἀπὸ τὸν
ἴδιο τὸν πλοίαρχο, ποὺ μᾶς τὸν πα-
ρουσίασε καὶ μᾶς μίλησε γιὰ τοὺς
«κόπους ποὺ εἶχε καταβάλει καὶ τὴν
ἐργασίαν ποὺ εἶχε ἐπιτελέσει ὁ σε-
βασμιώτατος μέσα εἰς τὰ κέντρα τῆς
εἰδωλολατρείας».

Μερικοὶ ἀπὸ μᾶς φαίνονταν σὰν
κάπως πειραγμένοι ποὺ μᾶς εἶδιναν
σ' ἕνα ἀράπη γιὰ ν' ἀναπτύξῃ ὀλη
τοῦ τὴν εὐγλωττία εἰς βάρος μας, ὁ
Ἑγρικὸς μάλιστα, ποὺ τὸ χρῶμα
τοῦ προσώπου του μοῦ θύμιζε τὸ πι-
νέλο τοῦ καλαφάτη, διαμαρτυρήθηκε
γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτὴν μὲ διάφο-
ρες βλαστήμιες. Στὸ τέλος κάθησε
σὲ μιὰ κουλούρα ἀπὸ χαλιά κι' ἔ-
φτυσε πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ ἱερο-
κήρυκα μὲ ἀφθαστὴ περιφρόνηση.

Ὅσο γιὰ μένα ἐνοιωθᾶ ἀσυγκρά-
τητο ἐνδιαφέρον καὶ κάποια ταρα-
χὴ. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ μαύρου
ἦταν ἐπιβλητικὴ, ὅσο κι' ἡ κορρο-
σιασιὰ του κι' εἶχε τὴν θαυμασιώ-
τερη φωνὴ ποὺ εἶχα ἀκούσει ποτὲ
μου νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἀνθρώπινο στό-
μα. Ἦταν μιὰ φωνὴ γεμάτη, ἁρμο-
νικὴ καὶ γλυκεῖα κι' ἀντηχοῦσε σὰν
ἀρμόνιο. Τὸ πρόσωπό του δὲν πα-
ρουσίαζε κανένα ἀπὸ τὰ πλατσου-
κωτὰ καὶ ἀχαρὰ χαρακτηριστικὰ
τῶν μαύρων. Ἡ μύτη του ἦταν λε-
πτὴ καὶ γαμψὴ ὅπως τῶν Ἀράβων,
τὰ μάτια του ἀστραφταν σὰν μαύρα
διαμάντια καὶ τὸ στόμα του, ἔξαι-
ρετικὰ καλογραμμμένο, εἶχε μιὰ ἐκ-
φρασὴ σκληρὴ καὶ ἀποφασιστικὴ.
Ἦταν μαῦρος σὰν τὸ κάρβουνο, μ'
ἀν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ χρῶμα θὰ ἦταν

ἀξιος νὰ ποζάρῃ γιὰ τὸ πορτραῖτο
κανενὸς σταυροφόρου. Ὅτε πῆρα εἰ-
δηση ἐπάνω σὲ ποῖο θέμα ἐμίλησε,
μὰ οἱ ἄλλοι μὲ διαβεβαίωσαν πὼς
μίλησε πολὺ ὄρατα. Ἐγὼ σ' ὅλο
αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχα καρφωμένα

τὰ μάτια μου πάνω του κι' ἔλεγα:
— Μοῦκανες ἕνα κυνηγητὸ ποδ
θὰ τὸ θυμάμαι σ' ὀλη μου τὴ ζωὴ,
μὰ κι' ἐγὼ σοῦ συγύρισα τὸ πρόσω-
πό σου γιὰ καλὰ.
Καὶ μοῦ φαίνονταν πὼς διέκρινα

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Σκυλί τῶν Ἐσκιμώων... χιονισμένο.

Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸ Σκυριανόπευλο

στο πρόσωπό του αρκετά μικρά σημάδια.

Τη νύχτα είχα φαβερδ πονόδοντο και δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Μέσα στην καμπίνα μου έκανε αποπνικτική ζέση. Σηκώθηκα, άναψα μια πίπα και άνεβηκα στο κατάστρωμα για να πάρω λίγο αέρα. Ήταν ήσυχία απόλυτη και άλλος θόρυβος δεν άκουόταν εκτός από τον κρότο του έλικα και τον ρυθμικό κτύπο της μηχανής. Ψηλά επάνω στο στερέωμα ένα μεγάλο κίτρινο φεγγάρι έριχνε το φως του ένα γύρο.

Το φεγγαρόφωτο μ' έκανε να θυμηθώ ξανά το κυνηγητό στα βράχια του Κίρκαιηπλ κι' άρχισα πάλι να σκέπτομαι τον αιδεσιμώτατο Τζών Λαπούτα. Μου έκανε κάποια κρυφή εύχαρίστηση που βρισκόμουν άπάνω στα Ιχνη κάποιοι μυστηρίου και που το μυστήριο αυτό μόνον σε μένα ήταν γνώριμο. Υποσχέθηκα στον έαυτό μου, μέλις έφθανα στο Ντουρμπάν, να μάθω ε,τι σχετικό μπορούσα με τον μαθρο πάστορα. Είχα κάποιον ξάδελφο έγκατεστημένον σ' αυτή την πόλι και θα ζητούσα απ' αυτόν να μου δώση ε,τι πληροφορίες γνώριζε.

Καθώς λοιπόν κατέβαινα τη σκάλα, που ώδηγούσε στο κάτω κατάστρωμα, μου φάνηκε σαν νακουσα ομιλίες και ρίχνοντας μια ματιά είδα δυο ανθρώπους καθισμένους στο σκοτάδι κοντά-κοντά.

Θάνα, σκέφθηκα, τίποτε ναυτες που ήρθαν γυρεύοντας λίγη δροσιά. Όταν ή έμφάνισή ενός από τους δυο μ' έκανε να ξανακοιτάξω και δεύτερη φορά. Τότε ξανακατέβηκα σιγά-σιγά και διευθύνθηκα σ' ένα σημείο του καταστρώματος που βρισκόταν ακριβώς από πάνω απ' εκεί που βρισκόταν αυτοί καθισμένοι. Και τότε πείσθηκα άριστικά πως οι δυο εκείνοι ήταν ο μαθρος πάστορας και ο αποτρόπαιος εκείνος κίτριναύρης, ο Ένρικέζ.

Στάθηκα ν' άκούσω τί έλεγαν μεταξύ τους χωρίς να νοιώσω κανέναν δισταγμό, δυστυχώς όμως δεν μπόρεσα ούτε λέξη να καταλάβω από τη συνομιλία τους. Μιλούσαν σε μια γλώσσα ξένη, γως πορτογαλική ή αφρικανική, αλλά άπωσθήποτε όλότελα άγνωστη για μένα. Ήμεινα στην ίδια θέση, ξαπλωμένος στο κατάστρωμα και παρακολουθώντας τη συνομιλία τους, έστω κι' αν δεν ένοιωθα γρύ, έπι κάμποσην ώρα. Είχα πιά άρχισει να κουράζομαι, όταν ένα όνομα γνωστό χτύπησε σ' αυτιά μου. Ο Ένρικέζ είπε κάποια φράση και μέσα σ' αυτήν ξεχώρισα

το όνομα Μπλάουβιλντεμπέστφροντάιν. Ήμεινα ακόμη περισσότερο την προσοχή μου. Όχι, τ' αυτιά μου δεν με είχανε γελήσει. Και ο πάστορας επανέλαβε το ίδιο όνομα που για κάμποσην ώρα γύριζε και ξαναγύριζε στην κουβέντα τους. Αποτραβήχθηκα άδρόυθα και γύρισα στην καμπίνα μου. Είχα μάθει αρκετά πράγματα που μ' έκαναν σχεδόν να ξεχάσω τον πονόδοντό μου. Έμαθα πρώτα-πρώτα πως ο Ένρικέζ και ο πάστορας ήταν σύντροφοι. Ύστερα, πως το χωριό όπου έμελλα να έγκατασταθώ είχε κάποια σχέση με τα μελλοντικά σχέδιά τους.

Απ' όλα αυτά δεν είπα τίποτα στον Γουώρδλοου, αλλά ελη την επόμενη βδομάδα κατέγινα να κάνω τον ντέτεκτιδ. Δανείστηκα από τον φίλο μου το δεύτερο μηχανικό δσα βιβλία και χάρτες είχε πρόχειρους και διάβασα ε,τι βρήκα σχετικά με το Μπλάουβιλντεμπέστφροντάιν. Όχι πως είχα να μάθω πολλά πράγματα, αλλά ως, τόσο, όταν μια μέρα πληροφορήθηκα πως το βαπόρι μας βρισκόταν στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος με το παράξενο αυτό μέρος, ένοιωσα άθελά μου κάποια άνατριχίλα.

Για τον Ένρικέζ και τον Λαπούτα δεν κατάφερα να άνακαλύψω τίποτε άλλο. Ο Πορτογάλος έξακολουθούσε να καπνίζει τα χοντρά πούρα του και να ξεφυλλίζει το λιγδιασμένο σημειωματάριό του. Ο Μαθρος δεν σηκώνόταν από την πολυθρόνα του και διάβαζε τα χοντρά βιβλία της βιβλιοθήκης του πλοίου. Δεν τους ξαναπέτυχα πιά ποτέ μαζί τους δυο τους, μέλο που τους παρακολούθησα μέρα και νύχτα.

Στην Πόλι του Άκρωτηρίου ο Ένρικέζ αποβιβάστηκε και δεν τον ξαναείδα πιά. Ο Λαπούτα ούτε το κούνησε καθόλου από το πλοιο κατά τις τρεις ημέρες που καθήσαμε σ' εκείνο το λιμάνι, μου φαίνεται μάλιστα πως ούτε καν απ' την καμπίνα του δεν βγήκε όπως κι' αν έχει το πράγμα εγώ δεν ξεχώρισα την ψηλή κορμοστασιά του στο κατάστρωμα παρά μόνον όταν πλησιάζσαμε στις τρικομισμένες θάλασσες του Άκρωτηρίου των Βελονών. Ύστερα εγώ άδιαθέτησα γιατί μ' έπειραζε πάλι η θάλασσα και εκτός από μερικά άραια διαλείμματα, όταν πιάσαμε το Πόρτ-Έλίζαμπετ και στο Ήστ Λόντον βρισκόμουν ξαπλωμένος στην κουκέττα μου σε έλειπινη κατάσταση, ως την ημέρα που αντίκρυσαμε τις απόκρημνες και πανύψηλες άκτες που στο βάθος τους βρισκείται σκαμμένο το λιμάνι του Ντουρ-

μπάν. Στο λιμάνι αυτό θ' άλλαζα πλοιο γιατί για λόγους οικονομίας θα πήγαίνα με ένα μικρό βαπόρι της άκτοπλοίας ως το Ντελαγκά και απ' εκεί θα ταξίδευα στο Τρανσβαλ με τον σιδηρόδρομο. Ύστερα από πολλούς κόπους κατάφερα ν' άνακαλύψω τον ξάδερφό μου που ήταν έγκατεστημένος σ' ένα άρατο σπίτι στην κεντρική λεωφόρο και για τις τρεις ημέρες που μείναμε στο Ντουρμπάν βρήκα εκεί ένα φιλόξενο άουλο. Προσπάθησα να συγκεντρώσω πληροφορίες για τον Τζών Λαπούτα, μα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ίθαγενής πάστορας με τέτοιο όνομα δεν υπήρχε, μου δήλωσε ο ξάδερφός μου, που στα ζητήματα τα σχετικά με τους ίθαγενείς ήταν άθθεντία. Δοκίμασα να του περιγράψω την έξωτερική εμφάνισή του, μα και πάλι δεν πέτυχα περισσότερα πράγματα.

—Έκτός αν είναι κανένας από κείνους τους βρωμέροδς Άμερικάνους νέγγρους που κηρύσσουν τον αίθιοπιανισμό, μου είπε.

ΓΑΛΟΛΟΥΘΕΙ ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Τα δόντια την έπροσβαλαν κι' η Γλώσσα που θυμάνει γυρνάει και τα μαλλώνει και λέει λόγια σκληρά.

Κι' όταν της αντιμίλησαν γυρεύει νάν τα σπάσει κι' ορμάει, χωρίς να χάσει καιρό, και τα χτυπά.

Μά εκείνα την εδάγκωσαν κι' η Γλώσσα, ματωμένη και παραπονεμένη, δέρνεται και θορνεί.

Κ' είπαν τα Δόντια τάσπλαχνα: —«Τώρα κι' εσύ λυπάσαι, Γλώσσα, μα δεν θυμάσαι πόσα κακά έχεις πει...»

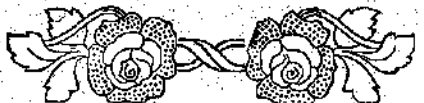
Ήσθ δεν έχει κόκκαλα και κόκκαλα σασκίζεις, συκοφαντείς και βρίζεις και τάρπετα ρωτάς...

Και φλναρεις άστόχαστα, τα μυστικά προδίνεις, πικρό φαρμάκι χύνεις όταν περιγελάς...

Όμως καλά την έπαθεσ κι' έτσι θα ξεπληρώσεις όσα είπες, και θα νοιώσεις τί άξίζει μια πληγή...

Τα λόγια σου καλύτερα μετράς όταν πονώσεις. Και τώρα θα μπορέσεις να μείνεις σιωπηλή!»,

(1915) ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ



ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΣ γράφω Κυριακή, 12 Ιανουαρίου. Ός που να τυπωθή το 8ο φύλλο, να το λάβετε και να διαβάσετε την Έπιστολή μου, μπορεί ναχουμε πάρει κι' άλλα μέρη κι' ή νίκη της Κλεισούρας να είναι πιά «παλιά». Άλλά τί τα θέλετε! είναι μια από τις μεγαλύτερες νίκες του στρατού μας στην Άλθβανία, κι' όσες άλλες κι' αν θάχουμε κατόπι—και θάχουμε άσφαλώς—δεν θα ξεχασθή, δεν πρέπει να ξεχασθή ποτέ! Αδτή τη σπουδαία στρατηγική θέση ο Ιταλοι την είχαν οχυρώσει με δλη τους την προσοχή, με δλα τους τα μέσα, και την υπερασπίζονταν με δλη τους την άπόγνωση και τη λύσσα. Είχαν σωρεύσει εκεί τα τελειότερα όπλα τους και τα εκλεκτότερα στρατεύματα τους. Είχαν ακόμα μαζι τους και τη μεγάλη κακοκαιρία, που συμμαχεί πάντα με τον άμυνόμενο, έμποδίζοντας τον επιτιθέμενο. Κι' όμως, ή άφραστη όρμη των Έλλήνων άψήφησε τα πάντα, έσύτρυψε, κατατρόπωσε, έσκόρπισε, έκυρίεψε, ένίκησε. Όλοι οι στρατηγικοί κριτικοί έθαύμασαν την άλωση της Κλεισούρας σαν ένα πραγματικώς μεγάλο κατόρθωμα. Κι' έτόνισαν όμους τόσο στους ήρωες, όσο και σ' εκείνους που τους όδηγούσαν. Ήταν, είπαν, ένα μεγαλεπίβολο σχέδιο του έλληνικού στρατηγείου, που βρήκε εκτελεστές άπαράμιλλους τους πυροβολητές μας, τους άεροπόρους μας, τους φαντάρους μας, και πάντα το θαυματοργό τσαρούχι και την άκαταγώνιστη λόγχη.

Άλλά προπάντων τη συναίσθηση για την έρωτότητα και τη δικαιοσύνη του άγώνα μας, συναίσθηση που την έχει κι' ο τελευταίος Έλληνας πολεμιστής, και που λείπει από κάθε Ιταλό, γιατί όλοι τους ξέρουν πως δεν πολεμούν για το μεγαλειό της Ιταλίας, για την έλευθερία, για την ιδέα, για τα μεγάλα ιδανικά όπως έμεις, παρά για το προσωπικό συμφέρο του Μουσσολίνι και του Τσιάνο. Γι' αυτό, μ' έλα τους τα μέσα, μ' όλη τους την άριθμητική υπεροχή, δεν μπορούν να νικήσουν και δεν θα νικήσουν ποτέ. Πάνε και θα πάνε από ήττα σε ήττα. Πολλά Διαπλάσπουλα, σε γράμματά τους στη Διάπλαση, τους Ιταλούς τους γράφουν τώρα Ήταλούς. Και θυμάμαι τον παλιό εκείνο Λεξίγγιφο: Ήταλία=Ήττα, Δεία. Δεν ήταν μοιραίος, προφητικός!

«Τοπική έπιχείρηση χωρίς σημασία» την είπε από τους Ραδιοφωνικούς Σπαθμούς τους την πολυήμερη μάχη της Κλεισούρας, που τελείωσε με την πιά ένδοξη νίκη των Έλλήνων και που έστοίχισε στους Ιταλούς τόσες άπώλειες σε νεκρούς, πληγωμένους, άιχμαλώτους, όπλα και ήθικό. «Τοπική έπιχείρηση χωρίς σημασία» ή μάχη που έδωσε στους Έλληνες καθαυτό το κλειδί της Άλθβανίας, για να την κυριεύσουν σε λίγο όλάκερη! Άλλά οι Ιταλοι δεν έχουν ταίρι στα φέμματα και τα σοφίσματα, που λένε για να κρύβουν τα πράγματα, τα γεγονότα, να δικαιολογούν τις ήττες τους ή να λιγοστεύουν το μέγεθός τους. Τους πήραμε ως τώρα τη μισή σχεδόν Άλθβανία, και δεν έκάμαμε παρά μικρές «τοπικές έπιχειρήσεις». Θα μās νικώσαν, αν δεν ήμαστε περισσότεροι—πάντε και δέκα Έλληνες προς ένα Ιταλό!—κι' αν τέλθανάκι βουνα δεν είχαν τόσα χιόνια! Άλλά ούτε μεις δεν τους νικήσαμε—ε, μπά!—παρά εκείνοι, για στρατηγικούς λόγους, «συνεπτόχθησαν και υπεχώρησαν εν πλήρει τάξει». Έτσι και στην Άφρική. Όσο είχαν δική τους τη Μπάρντια, ήταν μεγάλη και σπουδαία άμα την έχασαν, άμα τους την πήραν, άμέ-

σως έγινε μικρή κι' άσήμαντη. Γι' αυτό την άφρησαν... Και προφητεύουν πως οι Έλληνες θα καταθέσουν γρήγορα τα όπλα, γιατί στην Άθήνα... πεινούν;! Δυστυχισμένοι! και δεν ρωτούν τους άιχμαλώτους τους, να τους πουν... τί τρώνε δώ-πέρα!

Μου φαίνεται πως, άπεναντίας, οι Ιταλοι θα καταθέσουν γρήγορα τα όπλα, κι' όχι γιατί στη Ρώμη πεινούν—λένε πως έχουν άκόμα... μακαρόνια—παρά γιατί με τις νίκες των Έλλήνων στην Άλθβανία και των Άγγλων στην Άφρική, ο Ιταλικός στρατός έχει παραλάβει σε σημείο που να μην άντέχη πιά. Η Κλεισούρα κι' ή Μπάρντια ήταν δυο χτυπήματα από τα πιά άποφασιστικά. Κι' όσο κι' αν άγωνίζονται να του την κρύβουν, θα μάθη επιτέλους κι' ο Ιταλικός λαός την άλήθεια... Ώστόσο δεν ξέρουμε, ο πόλεμος μπορεί να εξακολουθήσει ακόμα πολύ. Άλλι' άδιάφορο, ε,τι κι' αν συμβή, έμεις με την ίδια όρμη, με την ίδια συναίσθηση, με το ίδιο ήθικό θα πολεμούμε. Θα ύποστούμε τις θυσίες με την ίδια την ως τώρα καρτερία. Κι' ή τελική νίκη, ή μεγάλη, θα είναι δική μας.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

8. Έκείνη τη ώρα, ή κυρά Περμαθούλα, μια χοντρή χωριάτισσα, έπλενε ήσυχα, στην άκροποταμιά, τάσπόροσνά της. Άέσφρα, καθώς σαπούνιζε σκυμμένη ένα πανταλονάκι του έγγονιού της, αισθά-νεται ένα δυνατό χτύπο στα πσινά της, μ' ένα κρότο φοβερό. Πέφτει μπρούμυτα, κι' άλλου βρίσκειται αδτή, άλλου το σαπούνι της, άλλου ο κόπανός της, άλλου το πανταλονάκι. Καλέ, τ' ή-ναν αυτό, Μπόμπα έπεσε από άεροπλάνο!



Όχι, δεν ήταν μπόμπα. Ήταν ή νεροκολούθα που ροβολώντας από την πλαγιά του λόφου, έπεσε μέσα στο ποταμάκι, άφου χτύπησε την κυρά Περμαθού-

α και κατατόμαξε τα βοτράγια του. Και τώρα η νεροκολοκύθα τρέχει στο ποταμάκι. Την παώνει το ρέμμα προς τα κάτω. Από το ποταμάκι θά μπή στον ποταμό, από τον ποταμό στη θάλασσα, κι από τη θάλασσα ίσως στον άδενανό. Και κόλιασε, κουτο-Μικέ, να βρής τη νεροκολοκύθα σου, και να την πῆς της κυράς σου, στην Κουκουναριά!

— Απελπισμένος, γυρίζει στο χτήμα με τα χέρια άδειανά.
— Κι' η νεροκολοκύθα; τόν ρωτούν. Δεν σου ξδωσε η κυρά Ποθούλα;

Κι' ά κουτο-Μικές τους διηγείται όλη την ιστορία — ως εκεί δηλαδή που έχασε τη νεροκολοκύθα από τα μάτια του, γιατί από τα παρακάτω δεν είδε τίποτα.

— Μά, καϊμένε, του είπαν, οόδα ήταν να την κουβαλήσης σωρό-χροντίας; Έπρεπε να πάρης το καρροτσάκι.

Ο κουτο Μικές χτύπησε το μέτωπό του.

— Έχετε δίκιο, είπε, στο ξής θά παίγω το καρροτσάκι.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΒΟΜΒΑΡΙΣΜΟ

Μιά βόμβα έπεσε κοντά στο σπίτι, και βρήκε το παιδάκι στο κεφάλι. Τό φέρανε μέσα στο φτωχό σπίτι. Η κάμαρα καθαρία κι' ήσυχη. Βάγια ξεραίνονταν μπροστά σ' ένα εικόνημα. Η γιαιγιά του μικρού θρηνοόσε σε μιάν άκρη.

Γδύσαμε άμψητοι το φτωχό παιδάκι. Τό γλωμό του στόμα άνοιόταν, τ' άτιθάσσα ματάκια του χωρίς ζωή, τα χέρια κρεμασμένα.

Μέσα στην τάση του βρήκαμε μιá σθευρά χωματένια.

Μάτωνε η άνοιχτή πληγή του σά βατόμουρο στο φράχτη, και το κρανίο του ήταν άνοιχτό.

Η γιαιγιά κοιτόσε το έγγονάκι της:

— Τι άσπρο πούναι! είπε. Θέ μου! Τά φτωχά του μαλλάκια μες στο αίμα βουτηγμένα!

Άμα τό γδύσανε τό πήρε στα κουρασμένα γόνατά της. Όξω βαρεία και πένθιμη η νυχτιά!

Άκόμα βόμβες πέφτανε που θά σκοτώγαν κι' άλλα παιδάκια!

— Πρέπει να τό σαθανώσουμε, είπαν οι γυναίκες, και βγάλαν άπ' τό δρόμο ντουλάπι ένα ασντόνι άσπρο.

Η γριούλα είχε φέρεϊ τό μικρό κοντά στη φωτιά, σά νάθελε να ζεσάνη τ' άλόγιστα μέλη του. Τού πήρε τα χέρια μέσα στα δικά της, και με τα γέρια δάχτυλά της έσφιξε τα νεκρά του ποδαράκια. Θρηνοόσε:

— Άλλοίμονο! τό φτωχούλι μου. Έννιά χρονά παλληκαράκι! Πήγαυε τί άμορφα στο σχολείο. Όλο και καλά λόγια μούλεγε γι' αυτόν ο δάσκαλος!.. Άχ! Όταν είχα κνάβ γράμμα, έκείνο μου τό γραψε... Άλλοί μου! Άκούος; Σκοτώγουνε τα νήπια

τώρα... Άχ! πούναι τους; πούνα, οι φονιάδες, οι ληστές!

Οι λυγμοί την έπνιγαν.

— Έπαίξε κεί δά στο παραθύρι άπ' τό πρωί... Τό σκοτώσανε κει που περνοόσε στο δρόμο... Άχ! σά Χριστούλης έμοιαζε... Τι άμορφο και γλυκό! Γιατί δέ με σκοτώναν έμένα;

— Έγώ 'μαι γριά... Τι θά τοός ένοιαζε να πεθάνω έγώ άντις αυτό;

Τώρα μονάχη μου πώς να ζήσω η δόλια;... Αυτό μονάχα μούχα μείνει από τη δύστυχη κορούλα μου! Γιατί να μου τό σκοτώσουνε; άχ γιατί!

Στεκόμαστε όρθοί κι' άμψητοι με τό καπέλλο στο χέρι. Ω θλίψη άπαρηγόρητη στο πένθος τό βαρύ!

(Διασκευή από τό Γαλλικό του Β. Φυγκό).

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

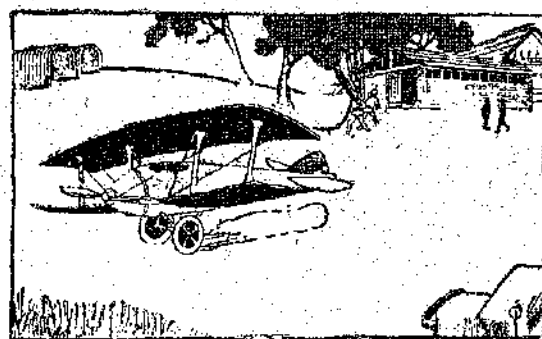
**ΔΙΠΤΥΧΑ
— ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ —**

Μέσα σι' άκίνητα νερά την ώρα αυτή που ημερώνει το χωριούδάκι μιá χαρά άφια νυφούλα καμαρώνει

Μά τ' άγοράνι ξαφνικά, που από τη ζήλεια του μανιάζει φουά κι' αυτό πεισματικά και τόν καθρέφτη κομματιάζει.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΜΑΡΙΚΗ ΕΙΚΩΝ



Πού είναι ο άεροπόρος;

**ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ
ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE BUCHÉ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

— Λοιπόν εν τάξει. Έ, δέν γίνεται, θά πητε τώρα κι' ένα ποτηράκι, έτσι για τό καλό, έκανε ο Ξορκιάς άνοιγοντας μιá μπουτίλια μ' άσπρο κρασί. Είναι για τούς ρευματισμούς φάρμακο πρώτης.

Γέμισαν τα ποτήρια και τα τσούγρησαν μεταξύ τους.

— Κοίταξες τούς λογαριασμούς αν είναι σωστοί; ρώτησε ο άνωματάρχης φεύγοντας.

— Κύριε νοματάρχη μου, και που να ξέρουμε έμεις να κοιτάξουμε λογαριασμούς; έκανε ο Ξορκιάς με μισοκακόμοιρο υφος, έμεις δέν ξέρουμε γράμματα. Ό,τι μάς όριση η άφεντιά σου αυτό θάναι και σωστό.

— Καλά, καλά, μουρούρισε ο Άγγελάκης. Θά σου στείλω τις άποδείξεις και δσα ρέστα μείνουν. Και σάν ξανάρθω να μου δείξης και τα χαρτιά της άνιψιάς σου για να ιδώ αν είναι εν τάξει.

Έβαλε τό ένα του δάχτυλο στο πιλήκιο για να χαιρετίση και έφυγε με τό κεφάλι ψηλά, κοντός και χοντρός όπως ήταν, ένώ ο χωροφύλακας Δαχτιάρας, ψηλός και άδύνατος σάν σκουπόξυλο, τόν άκολουθοόσε τρία βήματα πίσω. Κι' οι δύο τους φαίνονταν σάν ξελαφρωμένοι που η ύπόθεση είχε ξεκαθαριστεί έτσι γρήγορα και άμαλά.

Όταν ο Ξορκιάς και η γυναίκα του έμειναν μόνοι τους, έπεσαν ο καθένας τους σ' ένα σκαμνι μ' έναν άνασταναγμό.

— Ούφ! φτηνά τη γλυτώσαμε για σήμερα, είπε η γυναίκα. Τώρα όμως μπλέξαμε για καλά. Πώς θά ξεμπλέξουμε να ιδουμε.

— Τι θέλεις να είπης; ρώτησε ο Ξορκιάς που είχε πάει να βγάλη την πολυτιμη τάντα από την κρυψώνα της και τώρα μετροόσε τα χαρτονομίσματα.

— Τι θά πη τί θέλω να πώ; Δέν φαντάζεσαι βέβαια πως θά κρατήσουμε αυτή τη μικρή στο σπίτι μας και θά πούμε κίόλας πώς είναι άνιψιά μας.

— Και γιατί όχι; Στο συγγενολόι σου από κουτσούβελλα άλλο τίποτε.

— Και τα χαρτιά που μάς γυρεούν;

— Έ, εσύ ξέρεις να τα κα-

ταφέρνης καλά. Θά πετύχης να σου δώσουν η να σου δανείσουν οι δικοί σου δ,τι χρειάζεται. Πρώτη φορά δά είναι που ξέμπλεξες τέτοιες δουλειές!

— Πολύ καλά. Άλλά αυτό τό παιδί από κάπου έχει έρθει βέβαια. Δέν έπεσε ούρανοκατέβητο. Άν την ζητήσουν; Άν φάξουν και την βρουν;

— Έδώ θά έρθουν να φάξουν; Σάν παράξενο μου φαίνεται. Ένα μικρό παιδί δέν είναι και τόσο δύσκολο να τό κρύψουμε κι' αν τα πράγματα γύριζαν πολδ άσχημα την παίρναμε από δω και την άφήναμε κάπου, σε κανένα έρημικό μέρος.

— Έτσι μικρή που είναι δύσκολα θά μπορούσε να έξηγήση από που έρχεται και πώς βρέθηκε εκεί. Κι' ύστερα, ποιός τό ξέρει; Μπορεί άργότερα να βγομε κερδισμένοι άπ' αυτή τη δουλειά. Ίσως η μικρή να έχη οίκογένεια που θά πλήρωνε άκριθά για να ξαναβρη τό παιδί της.

— Κι' ως τότε; Άν την ρωτήσουν την ίδια δέν θά πη ποιά είναι. Δέν θά μιλήση; Δέν θά παραπονεθη;

Ο Ξορκιάς σήκωσε άργά τό κεφάλι του. Τα μικρά ματάκια του με τό παράδοξο βλέμμα τους καρφώθηκαν στα μάτια της γυναίκας του, ένώ ένα χαμόγελο γεμάτο κακία χόρεψε στα χείλη του.

— Θά λάβω έγώ τα μέτρα μου ώστε να μη μιλήση, έκανε τονίζοντας τα λόγια του.

Η Κίσσα άνατρίχιασε άθελά της. Πήγε κοντά στο κρεβάτι και έσκυψε πάνω από τη δυστυχισμένη μικρούλα, που κοιμόταν μ' έναν ύπνον άνήσυχο. Τό κεφάλι της ήταν τώρα κατακόκκινο και κάθε τόσο σπν ύπνο της τινάζοταν.

— Σάν νάχη πυρετό μου φαίνεται, είπε η τσιγγάνα.

Έβαλε τό χέρι της στο μέτωπο του παιδιού. Η μικρή κούνησε τό κεφάλι της και μουμούρισε μερικά άκατάληπτα λόγια.

— Τι λέει; ρώτησε ο Ξορκιάς που είχε πάει κι' αυτός κοντά.

Η Κίσσα σήκωσε τοός ώμους.

— Δέν καταλαβαίνω. Θά παραμιλάη καθώς φαίνεται.

— Περιποιήσου την λιγάκι να γίνη καλά. Είναι συμφέρον μας να την κρατήσουμε, άκουσέ με που στο λέω. Πρώτα άπ' όλα έχοντάς την έδώ βρίσκουμε μιá δικαιολογία για τα λεφτά που μάς ήρθαν. Ύστερα, άργότερα που θά μεγαλώση λίγο θά την έχουμε δουλάκι μας, η... ποιός ξέρει...

Και οι δύο άθλιοι, άμψητοι έσκυφαν πάνω από την άμοιρη μι-

κρούλα, όμοιοι με δυό άρπακτικά όρνεα που κρατούν γαντζωμένο στα νόχια τους ένα λευκό περιστέράκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Άνυποχισμένη Δόξια...

— Έμπρός! Έμπρός! Ναί, έγώ είμαι, η κυρία Ροκατέλ, η Τάνια η ίδια. Τι κάνετε, αγαπητή μου φίλη; Πώς; τί είπατε; Πώς με περιμένετε από μιá ώρα και περισσότερο; Πώς; έπρόκειτο να φάω μαζί σας τό μεσημέρι; Μά είσθε βεβαία;

Σαστισμένη κάπως η κυρία Ροκατέλλ έκλεισε τό μικρόφωνο του τηλεφώνου με την παλάμη της και ρώτησε δυό καμαριέρες με άντιπαθητικά πρόσωπα που καταγίνονταν να έτοιμάσουν δυό βαλίτσες.

— Μαρτίττα! Φλώρα! Είχα δεχθή καμμιá πρόσκληση της κυρίας Μερλαντιέ για σήμερα;

— Η κυρία δέχεται τόσες προσ- κλήσεις μα- ρζι που δέν μπορεί να βρη άκρη, άπάντησε ξυγισμένα μιá από τις δύο καμαριέρες.

Η κυρία Ροκατέλλ ξανάβαλε τό άκουστικό σ' ατί της.

— Στην ψυχή μου, ά γ α η τή μου, δέν τό είχα θυμηθή καθόλου. Και ούτε μπορώ τώρα να έρθω γιατί σε μιá ώρα φεύγω για τη Νι-

καία. Είμαι καταστενοχωρημένη, καταλυπημένη, κατασυγχισμένη, σε τέτοιο σημείο που δέν μπορώ να τό περιγράψω. Ναί, ναί, θά ξαναζω- θοόμε σόντομα. Σ' ένα δυό μήνες, ίσως και σε τέσσερις.

Με τα λόγια αυτά η κυρία Ροκατέλλ ξανακρέμασε τό άκουστικό κι' έπεσε σε μιá πολυθρόνα σάν άπαιτισμένη. Ήταν μιá κυρία άρκετά ώριμη που είχε τό μεγάλο έλλάττωμα να θέλη να φαίνεται νέα με κάθε θυσία. Στα νειάτα της θά ήταν πολδ όρατα, άλλά τό πρόσωπό της ήταν σε τέτοιο σημείο σκεπασμένο με μογιές άσπρες, κόκκινες και μαύ-



Η καγιερίσα πήρε την κουκουναριά από τα χέρια της...

ρες, τα μαλλιά της είχαν ένα τόσο χτυπητό ξανθοκόκκινο χρώμα, και τό ντύσιμό της γενικά ήταν τόσο έξωφρενικό, ώστε έπρεπε να την παρατηρήση κανείς προσεκτικά για να ιδη πόσο κανονικά ήταν τα χαρακτηριστικά της και πόση ευγένεια έδειχνε τό παρουσιαστικό της.

— Άχ, δέν μπορρω πιá! Έκανε με έντονη ξενική, τραγουδιστή προφορά.

Ήταν ξένη κι' ο άνδρας της, ο κ. Ροκατέλλ, παλιός διπλωμάτης, την είχε παντρευτή σ' ένα ταξίδι του στη Ρωσία.

— Άχ, δέν μπορρω πιá! Σε τίποτε δέν με βοηθάτε. Αυτές οι βαλίτσες δέν θά έτοιμασώ ποτέ. Κάτω! κάτω χρυσά μου! Κάτω, Νταόσκα!

Ήσυχα. Μπουόκα!

Τρία μικροσκοπικά κινέζικα σκυλάκια είχαν εισβάλει στην κάμαρα και κυνηγιώνταν επάνω στις πολυθρόνες τις ντυμένες με ούρανη μεταξωτό, πηδοόσαν επάνω στα γόνατα της κυρίας τους, γαυγίζαν, χαλούσαν τόν κόμο.

— Ήσυχα, ήσυχα, χρυσά μου! Γιαννούλα, γιατί άφησες τα σκυλιά να βγούν έξω;

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Στην πρωτοχρονιάτικη Έπιστολή του, ο κ. Φαίδων σάς είπε με τί τρόπο έκανε τις άλάθευτες προφητείες του ο Άντρέας Δασκαράτος. Να πώς έξηγει, αυτολεξεί, τόν τρόπο του ο ίδιος ο ποιητής. Άντιγράφω από τις περιφημες «Λυχνιές» του (1862):

«Προφήτης ο Δασκαράτος! Ίδου τό μυστικό μου, δια τό όποίου συνηθάω να προφητεύω. Όντες βάνω στη γή έναν πεπονόσπορο, κάνω εύθους μιá προφητεία και λέω: «έδω θά ξεφυτρώση μιá πεπονιά». Και ό τοθ θαύματος, πεπονιά ξεφυτρώνει! Παρέκει φυτεύω κολοκυθόσπορο, κι' εκεί πάλι κάνω άλλη προφητεία και λέω: «κι' έδω θά ξεφυτρώση κολοκυθιά». Και ό τοθ θαύματος, κολοκυθιά ξεφυτρώνει!.. Που θά πη, κοιτάζω τό σπόρο που βάνω στη γή, και κατά τό σπόρο που βάνω, προφητεύω τό λάχανο που θάχω.

»Τόν ίδιο κανόνα βαστάω και στα πολιτικά πράγματά μας... Τούτος είναι ο κανόνας μου για να προφητεύω, και σε βεβαιώνω, λαέ, πως ποτέ δέν μ' έσφαλε».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοξολογιών του φύλλου 45.

559. Κάμηλος (κδ. Μήλος). - 560. Θήρα - Ηρα. - 561. Όρος - όρος. - 562. Λοκρίς - κριός. - 563. ΚΡΑΤΥΛΟΣ (ράκος, αβλός, Τύρος, θαλος, λύκος, Όσα, στόλος). - 564. Ό Γενόλης είναι μήνας (δ γ' εν α, ρ' εις ιγ, ε, Μηνά, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὰ πολλὰ λέξεις μὲ ἐπιτὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον νῦμμα. Πέσαν τῶν 10 λέξεων 60 λέξαι ἢ λέξι· μὲ πλεονάξαι δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ καφαλαῖα δρ. 1, 50. Ό χωριστὸς στίχος δρ. 5. Ό μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Η πρόκληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[MA' - 151]

Ξανθὴ Ἴππότα, Ἰεσῶδες (Μπερμπεκά- ρια)!!! περιμένω «κουταποκαλύ- φαι» ἀνυπομένως!!!

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

[MA' - 152]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ Διαπλασσοπούλα· τὸ 1941 εὐτυχισμέ- νο μὲ τὴν τελευτήν νίκην τῶν ὀπλων μας. Νέα διεθνοῦσι: Ἰσμήνην Ευνογαλά, Δε- ληγεωργή 119, Πειραιεύς.

[MA' - 153]

Νίλς, δλόφυγες εὐχές, Ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά; Διεθνοῦσι ἀνωτέρω (M-152). Ἐντελβάτς-Ροδοπέταλα

[MA' - 154]

Αποχωρεῖ ἡ Σφιγξ. Προσλαμβάνεται ἡ Μάντις, ἡ Πίστις - Πατρις καὶ ἡ Ό- νειροκρίτης. Ροσιβελοῦρα

[MA' - 155]

Αποχωρεῖ Ροσιβελοῦρας. Ζητῶ συνερ- γασίαν μὲ Νίκην-Ελλάδα. Ἐχω πολ- λυτίμους πληροφορίας. Μελετήσω 188. Ζη- τήσατε Μαρίαν. Σφιγξ

[MA' - 156]

Εἰσρχόμενος γιὰ τετάρτη φορά εἰς τὸ Διαπλασιακὸν στερέωμα, εἴχομαι δ καινούργιος χρόνος εὐτυχισμένος καὶ μὲ τὴν ΝΙΚΗΝ. Φαλαγγεταί

[MA' - 157]

Ξανθὴ Ἴππότα, Ἰεσῶδες, αὶ δυσφημή- σεις σὰς δὲν λείπουν. Ἡ Θέτις ἀν- ταλλάσσει καὶ ἔχει σὺλλέγει τετραδιάκια!!

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

[MA' - 158]

Διεθνοῦσι ἠρωτικῶς τέσσαρα ἐτη θηλι- κὸν ἀντιτορπιλικὸν καταδόχοματ' (!!!) νάλληλογραφήσω!!! Ἀνταλλάσσομε τετρα- διάκια. Διεθνοῦσι: (MA'-43).

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

[MA' - 159]

Δοξολογία, δ ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙ- ΠΑΟΙΑΡΧΟΣ καὶ δ ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛ- ΔΙΤΕΚΝΗΣ χαίρομεν μασὺ τὸν Διαπλα- σσομο γιὰ τὸ δόξωσι τὴν ἀπέραντη ἀ- γάπην ποὺ τοὺς ἐνώγει.

[MA' - 160]

Στείλιτε μου Μικρὰ Μυστικά ὄλοι, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως. Ἐνα γράμμα σὰς. Στοιχειωμένε Κάδς, Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Μπούλυ, θὰ μὲ γέμιζε χαρὰ. Πε- ριμένω Διεθνοῦσι μου: Νικόλαον Ἀ- δαμόπουλον, Αἰόλου 81, Παλαιὸν Φάλη- ρον. Μικρὸς Καλλιτέχνης

[MA' - 161]

Ζάχαρη, ἀλληλογραφεῖς μόνον μὲ ἐκεί- νους ποὺ τὰ ἐνόμισα τους ἀρχίζουσι ἀπὸ φωνῆν ἢ οὐμφώνων, ὄχι ἀπὸ δι- φθογγῶν. Ἄν φοβῆσαι ν' μὴ σὲ φῶν καὶ ἐπεινος ποὺ θὰ σὲ πάρῃ ἐπὶ τὴν προστα- σίαν του; Φαλαγγεταί

[MA' - 162]

Ἄερα παιδιὰ!!! Ἐφθάσα ἀπὸ τὴν Πίνδο καὶ τὸ Δοξασμένο Ἐδξωγάκι

[MA' - 163]

Συναγεμῶς!!! Βόμβα ἔκπεσε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Κυβέλης. Πόλυ Ρίτσου = Ζά- χαρη. Δοξασμένο Ἐδξωγάκι

[MA' - 164]

Εἰσρχόμενος εἰς τὸ τρίτον ἔτος μου χαιρετῶ ὄλους-ες. Κάσσις, γιὰ τὴν γιορτὴ σου τίς καλύτερὸς μου εὐχές. Γράμ- μα ἔλαδες; Ἐβερσετ

[MA' - 165]

Συναδελφωμένα τὸ Δουλοῦδι τοῦ Βεά- χου καὶ τὸ Τρυποσάκκουλο, χαι- ρετοῦν γιὰ δευτέρη φορά τὸ Διαπλασό- κομο.

[MA' - 166]

Ενα Τρυποσάκκουλο ζῆτει ἀλληλο- γραφίαν, καὶ ἀνταλλαγὴν τετραδίων: Στείλιτε του ὄλοι! Θὰ σὰς ἀπαντήσω ἀ- μέσως!! Διεθνοῦσι: Γεωργίον Ἀροσπέυ- λον. Μεσολόγγιον διὰ: Τρυποσάκκουλο

[MA' - 167]

Εθνικὸν Ἰεσῶδες, ἔμαθα, ὅτι θὰ πᾶς ἐ- θελοντῆς καὶ θὰ πάρῃς μασὺ σου καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελθεντέρου γιὰ τὸ σοῦ εἶναι ἄσπρος. Εἶναι ἀλήθεια; Ἄν ναί, τότε ἔχομαι βεβαίαν τὴν νίκην. Ἄν πι- στεῖω νὰ σὰς κοπῆ ἢ διαβάσαι νὰ πᾶτε ἐπειδὴ σὰς ἀποκαλύπτω: Ἐθνικὸν Ἰεσῶ- δεσ=Φ. Μπαρλάς, Ἀπόλλων τοῦ Μπελ- θεντέρου=Κ. Τρικοῦπης. ΑΝΩΝΥΜΟΣ

[MA' - 168]

Διαπλασσοκομο Ἐμπερὸς!! γιὰ τὴν ἀνάδειξη πρωτοδιαπλασσοπούλου ἢ πρωτοδιαπλασσοπούλας 1940 μὲ τὴν (MA'-23) ΝΗΡΕΥΣ - ΑΔΑΚΗΣ ΜΥΡΑΣ

[MA' - 169]

Κόμη τῆς Φλάνδρας γιὰτὶ αὐτὴ ἢ ὀσιωπῆ. Στραβοῦλο, περασιτικὰ καὶ τὸ πάθημα νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα. Φύλαξ, τί καλὰ ποὺ ἐκάμες νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο! Πῶσο σοῦ ἀρέσκει! Ζου- ζούνη, νὰ ἀλλίξω ἀνταπόδοσιν Μ. Μυστι- κῶν; Ἐνδοξο Τσαροῦχι, λόγω τοῦ ἐν- δόξου ἐνόμισα σοῦ ἐπιθεμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, ἐάν θέλῃς στείλι πρῶτη εἰς διεθνοῦσι (MA'-73) πρόσχα διμῶς εὐρίσκομαι εἰς τὰ... ἔχην σου. Ναῖς

[MA' - 170]

Μαίλοντας σὺν ὄδοσ Διαπλασιακὸν χρόνον στέλω σ' ὄλους φιλικὸν χαι- ρετισμὸν καὶ τὴν εὐχὴν: Γεήροσα Νικηταί. Πατρινοῦ Διαβολάκι

[MA' - 171]

Εξαικοῦθδ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν σὴν νέαν διεθνοῦσι: Ἄγιος Βασί- λειος (Γουναριάνικα), Δακροσμένο Χαμόγε- λο, στέλω. Πατρινοῦ Διαβολάκι

[MA' - 172]

Ροδοπέταλε, ἐπειδὴ κατακρίσεις ἀντι- ποῖνα=Καίτη Κουζουλέα. Ἀγδόνε τῆς Τήνου

[MA' - 173]

Καθηγήτρια Γαλλικῶν, γνωρίζουσι πᾶντο, ζῆτει θεῶν ἐσωτερικὴν ἢ ἐ- ξωτερικὴν. Μισθὸς λογικῶς. Γράφατε: Δα- μοράκη, Κεοκηνίου 4, Βόρωνα.

[MA' - 174]

Νίλς, Σκυριανόπουλο, Μαραθωνο- μάχη, χαρὰ μου ἢ γνωριμία σὰς. ΑΓΙΣ

[MA' - 175]

Ανυπόταχο Ναυταί, ἔλυτον, ἐφ' ὄ- σον: Μπαρλάς=Μπελάς-ΑΓΙΣ

[MA' - 176]

Περτωρισμένοι ἐγκέφαλοι (!!!), προ- σοχή! Περνᾷ δ Κλεοβούλας! ΑΓΙΣ

[MA' - 177]

Πίστις-Πατρις, γιὰτὶ τόσο ἀφηρημένῃ; Ἄγαριά, χαρῆσαις θαυμάσια (!!) Βασίλισσα τῶν Ρόδων-Μαρωίτοπούλα

[MA' - 178]

ΤΣΑΡΟΥΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Γιὰ τὸν καινούργιον χρόνον 1941 εὐχόμεθα εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Νίκην.

[MA' - 179]

ΤΣΑΡΟΥΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Εἰς τὰ διαπλασσοπούλα-εὐχόμεθα εὐτυχῶς τὸ 1941. Ἰδιαιτέρως εἰς Διαπλασιακὴν Συμμαχίαν, Περισκόπιον, Σκυριανόπουλο, Ταυρομάχον καὶ Νηρέα.

[MA' - 180]

ΤΣΑΡΟΥΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Δια- πλασσοκομο ἐπιστηρίζετε τὸν ἐπικαι- ρον διαγωνισμὸν μας [MA'-63].

[MA' - 181]

ΤΣΑΡΟΥΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Ξανθὸ Ἴππότα, θὰ σοῦ τέριατε περισσότερο τὸ ψευδώνυμον «αρουλοῦπος Ἴππότης».

[MA' - 182]

ΤΣΑΡΟΥΚΟΚΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΞ. Σελ- λογα Νίκη-Ἑλλάς, ὅταν σαφῶνως μὲ τὴν ακοῦπα, ἀκέφου καὶ τὸ σκουπόβουλο.

[MA' - 183]

Ζητεῖται διεθνοῦσι Ταυρομάχου πρὸς ἀποστολὴν Ὀδηγοῦ καλῆς συμπερι- φορῆς διὰ τὰς τηλεφωνικὰς τοῦ συνδια- λέξεως.

Ἀντιπρόεδρος Νίκης Ἑλλάδος Ζάχαρη

[MA' - 184]

Εἰσρχόμενος εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς διαπλασιακῆς μου κινήσεως χαιρετῶ φιλικὰ τὸν διαπλασσοκομον ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ

[MA' - 185]

Πρωτοπαίοντας σὴν διαπλασιακὴν κίνησιν χαιρετῶ φιλικὰ ὄλα τὰ διαπλασσοπούλα-εἰς.

Ἑλληνικὸς Θεῶλος

[MA' - 186]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιά- κια σ' ὄλους ἀρέσει ἢ Σκολάκια. Δι- εθνοῦσι Θεοδώρα Μαθηοῦδη, Αὐτοκατό- ρος Βασίλ. Β', 70 Ἀθῆνας (7). Σκολάκια τῆς «Νίκης Ἑλλάδος»

[MA' - 187]

Πρωτοπαίοντας σὺν Διαπλασσοκομο χαιρετῶ ὄλους-ες. Σκυριανόπουλο, ἀλληλογραφεῖτε; Νέμεσις

[MA' - 188]

Ἄγλω σποδς ἐνδιαφερομένων, εἰ τῆρδ ἐντελῶς οὐδέτερη σάση ἀπέναντι σὴν διαμάχῃ «Νίκης Ἑλλάδος»-Συμμα- χίας». Οὐδαμία λοιπὸν σχετικὴ πρωτο- βουλία μπορᾷ νὰ πάρῃ. ΣΙΦΟΥΝΑΣ

[MA' - 189]

Σκυριανόπουλο, ὄχι «πᾶρα πολὺ» ἀλλὰ ἐπᾶρα πολὺ» μεταβιλλόμε- νος εἰς «πᾶρα πολὺ» ὄς τυπικὸν. Ἄρα συγχωρεῖται. Compris?

Δευρὴ Καμίλια

[MA' - 190]

Διεθνοῦσι μου: Ἄωρις Χρηστίδου, Πα- παδιαμαντοπούλου 14, Ἀθῆναι 6 Τη- λέφωνον 70-475. Πίστις-Πατρις

[MA' - 191]

Με μεγάλη μου λύπη ἀποσπῶμαι τοῦ Περισοπίου προσωρινῶς διὰ οἰ- κογενειακοῦς λόγους. ΕΤΕ - ΡΕΞΕΜ

[MA' - 192]

Εἴχομαι σ' ὄλους δ καινούργιος χρόνος νὰ περάσω εὐτυχῶς καὶ νὰ μᾶς φέρῃ τὴ Νίκη. Μπούλη

[MA' - 193]

Ἄγρη, Μορφῆς, σὰς γνῶρισα μὲ χαρὰ. Ἄλμποντ Ἄστέρια λάμψατε! Ξαν- θὸ Ἴππότη... συγνήθηκα! (καθυσταρη- μένη). ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ